

SYNODA 2022 (19.2.)

Impulzy k synodalitě – 6

Když přijal Jorge Bergoglio službu Petrova nástupce, vyhlásil **boj klerikalismu**: „Neklerikalizujte laiky.“ A já viděl kolem sebe pravý opak: akolyta-tatínek se k rozdělování Těla Páně musí oblékat do liturgického roucha, ačkoli v tom vypadá jak tučňák. A akolyta-maminka se raději nehledá. Škoda. Ženy při stolování bývají šikovnější a mohly by krásně se svými manžely pomoci při podobojí.

Do debaty „českých chlapů“ na téma „otcování“ jsem si dovilil přispět: *V hodinách církevního práva nám prof. Zedníček na oslovení "otče" jasně nastavoval kulturu: "Pane kolego, nejsem si vědom paternity vůči Vaší osobě, ani že bych byl majitelem mlýna!" A bylo vymalováno – měl to totiž v hlavě srovnané. Když jsem byl čerstvo knězem a "otcování" mi trochu neseďlo, nechal jsem se napomenout staršími uznávanými sloupy církve, že prý se bráníme duchovnímu otcovství. No tak budiž, nejspíš mají zkušenost a pravdu. Spokojil jsem se s tím, že mě nikdo neoslovuje "důstojný" nebo "velebný" (jen jedna babička mi mohla říkat "velebníčku, potřebuji ti něco říct", protože to mělo zvláštní příchut' vanilkových rohlíčků, které zbožňuji). "Otče Jiří" bylo přijatelnější, ale určitě jsem nerozuměl tomu, co to znamená. Postupem času olej na rukou vyschnul a možná i vyvoněl a "otcování" mi vůbec neseďí. Takže:*

- 1) Mt 23,1-12, popř. 13-38 (ale nechci jen tak šermovat doslovností),
 - 2) žijeme v době citlivější na zneužívání moci (a ta exkluzivita, paternalismus a nadřazenost k tomu přímo vybízí),
 - 3) nemám zkušenost tělesného otcovství (a ošahání si toho prostě chybí a basta) a do otcovství podle archetypu krále se pracně dorůstá,
 - 4) a nakonec to kazí i ty, kteří raději zůstanou „dětmi“, protože se tak snáze vyhýbají odpovědnosti.
- Pokud mi dnes někdo říká "otče", nemohu jej oslovit jinak, než "dcero/synu", popř. "děti". Myslím, že sokoli, orli, skauti i evangelíci mají jasno, jen římstí katolíci furt máme nákej problém: prostě kopem nožičkama a nehodláme se vzdát svých dětinských představ. To až bude při eucharistii konečně sloužit i žena, budeme jí říkat nejspíš "matko". Takže za rozumné považují: "pane/bratře faráři/kaplane", popř. příjmením/jménem (neřeším zde otázku vykání/tykání). Tedy ani biskup by si neměl nechat říkat "otče", natož "nejdůstojnější". I tomu římskému mnozí říkají "svatý otče", ale on buď už nemá sílu s takovými ptákovinami bojovat anebo musí volit, které bojiště je potřebnější. Sic! Nebude-li u oltáře "otců", budou moci být "bratři", a doufám, že i "sestry". Nebude-li u oltáře "otců", budou konečně spoluslavit-koncelebrovat všichni "bratři a sestry" a "předsedající" jim bude k službám. Možná by to mohl být jeden z příspěvků pro synodu (srov. [Pakt z katakomb](#)). Kdepak se nám to asi zadrhne?*

Nedávno na ČRo3-Vltava v pořadu Spirituála (každou neděli v 8 hod. a v 8:30 hod.) proběhl rozhovor s historikem Tomášem Petráčkem a premonstrátem Markem Drábkem na téma [Lesk a bída klerikalismu](#) (pouhých 30 min., ale stojí to za to).

obrázek: „Jeho božská moc vám dá všestrannou sílu, abyste všechny zkoušky trpělivě vydrželi.“ (Kol 1,11)

